

Sygn. akt IV P 56/17

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Michał Krasowski

Ławnicy: b/ł

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Rzepkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2018 r. w Puławach

sprawy z powództwa Ośrodka Pomocy (...) w D.

przeciwko M. T.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku wydany w sprawie sygn. IV P 28/16, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 15 lutego 2017 roku na rzecz M. T. – w zakresie punktu I do kwoty 8.644,12 zł (osiem tysięcy sześćset czterdzieści cztery złote dwanaście groszy) oraz w zakresie punktu III w całości;

II. zasądza od pozwanej M. T. na rzecz powódki Ośrodka Pomocy (...) w D. kwotę 4.213 zł (cztery tysiące dwieście trzynaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IV P 56/17**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2017 roku Ośrodek Pomocy (...) w D. wystąpił o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16 z powództwa M. T. przeciwko Ośrodkowi Pomocy (...) w D. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, jak i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Ponadto strona powodowa wystąpiła o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez orzeczenie zakazu wszczęcia postępowania egzekucyjnego do czasu uprawomocnienia się rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż Ośrodek Pomocy (...) w D. wypowiedział M. T. umowę o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy i wypłacił M. T. odprawę w związku z likwidacją stanowiska pracy w wysokości 12 966,18 złotych brutto na podstawie przepisów ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. M. T. wniosła odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt IV P 28/16 zasądzono na rzecz M. T. od Ośrodka Pomocy (...) w D. kwotę 12 966,18 złotych tytułem odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, przy czym w zakresie kwoty 4322,06 złotych wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności; nadto na rzecz M. T. zasądzono kwotę 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W dniu 6 grudnia 2016 roku Ośrodek Pomocy (...) w D. wypłacił M. T. kwotę wynikającą z rygoru natychmiastowej wykonalności. Na skutek wydanego wyroku odpadła podstawa do wypłaty odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie z bogatym i utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego prawo od odprawy nie jest związane z wadliwością rozwiązania umowy o pracę, lecz powstaje w przypadku spełnienia przesłanek określonych w ustawie o zwolnienia grupowych, a w szczególności zależy od przyczyn zwolnienia pracownika. Jeżeli przyczyna zwolnienia objęta ustawą o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników nie jest prawdziwa, wówczas pracownik nabywa uprawnienia, o których mowa w przepisie art. 45 k.p., tracąc jednocześnie prawo do świadczeń na podstawie ustawy o zwolnieniach grupowych. Mając również na uwadze związane ustaleniami poczynionymi w sprawie prawomocnie rozstrzygniętej, w tym w zakresie motywów wydanego wyroku ujętego w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16, strona powodowa wskazała, iż rozwiązanie umowy o pracę zawartej z M. T. dokonane przez Ośrodek Pomocy (...) w D. było wadliwe, stąd M. T. przysługiwało odszkodowanie przewidziane w przepisie art. 45 § 1 k.p. na wypadek nieuzasadnianego rozwiązania umowy o pracę. Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie sygn. akt IV P 28/16 rozstrzygnął bowiem, iż wskazana przez pracodawcę przyczyna rozwiązania z M. T. umowy o pracę była nierzeczywista. Tym samym M. T. przysługują wyłącznie roszczenia z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, a wypłacona jej odprawa – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów – stanowi świadczenie nienależne z art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., z którym wiąże się obowiązek jej zwrotu (postawa świadczenie odpadła). Strona powodowa wskazała dodatkowo, iż M. T. nie może powoływać się na fakt zużycia uzyskanej korzyści z tytułu odprawy, gdyż zgodnie z wyrokami Sądu Najwyższego w sprawach sygn. II PK 272/09 i II PK 21/07 pracownik wnosząc pozew o przywrócenie do pracy musi liczyć się z tym, że powództwo może zostać uwzględnione, a wówczas nie będzie miał on prawa do odprawy, bowiem odpadnie podstawa wypłaty tej odprawy. Strona powodowa zwróciła się do M. T. o zwrot nienależnego świadczenie w postaci odprawy pieniężnej w kwocie 12 966,18 złotych. Wobec bezskuteczne upływu terminu zwrotu świadczenia, strona powodowa dokonała potrącenia wzajemnych wierzytelności na skutek czego doszło do umorzenia wzajemnych wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej tj. w zakresie kwoty 12 244,12 złotych. Pełnomocnik M. T. w odpowiedzi na wystąpienia strony powodowej wystąpił o nadanie wyrokowi klauzuli wykonalności oraz przedstawił stanowisko o bezzasadności żądań strony powodowej. W działaniach M. T. świadczących o zamiarze wszczęcia egzekucji przeciwko stronie powodowej upatrywało ona również zasadność wniosku o zabezpieczenia powództwa w postaci orzeczenia zakazu wszczęcia postępowania egzekucyjnego do czasu uprawomocnienia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 8 marca 2017 roku oddalono wniosek strony powodowej o udzielenie zabezpieczenia powództwa w zakresie orzeczenia zakazu wszczęcia powstępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16.

Wnioskiem z dnia 24 marca 2017 roku strona powodowa wystąpiła o zabezpieczenie powództwa w zakresie zawieszenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie P. S. w sprawie sygn. akt Km 364/17. Postanowieniem z dnia 27 marca 2017 roku w sprawie sygn. IV P 56/17 Sąd Rejonowy w Puławach wniosek ten uwzględnił i zabezpieczył powództwo Ośrodka Pomocy (...) w D. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16 poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego wszczętego przez Komornika Sądowego P. S. działającego przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie sygn. Km 364/17 z wniosku wierzyciela M. T. przeciwko dłużnikowi Ośrodkowi Pomocy (...) w D. – do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 lipca 2017 roku w sprawie sygn. VIII Pz 69/17 w/ w postanowienie tutejszego Sądu z dnia 27 marca 2017 roku w sprawie sygn. IV P 56/17 zostało uchylone i wniosek o udzielenia zabezpieczenia został przekazany do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Puławach. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy w Lublinie wskazał, iż Sąd Rejonowy w Puławach nie wskazał

żadnych argumentów na poparcie przyjętego przez siebie założenia, że roszczenie strony powodowej zostało uprawdopodobnione.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 1 września 2017 roku zabezpieczono powództwo Ośrodka Pomocy (...) w D. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16 przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie P. S. w sprawie sygn. Km 364/17 – do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego postępowania.

Pismem z dnia 14 września 2017 roku pełnomocnik pozwanej M. T. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, a nadto wniósł o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu. Z uzasadnienia odpowiedzi na pozew wynika, iż pozwana wskazując na zmiany brzmienia przepisu art. 840 k.p.c., w tym jego brzmienie przed 8 września 2017 roku, jak i wskazując na datę złożenia pozwu w sprawie sygn. akt IV P 28/16 (4 luty 2016 roku) wywiodła całkowity brak podstaw do uwzględnienia powództwa w zakresie przewidzianym w art. 840 § 1 k.p.c. Odnosząc się do merytorycznych przyczyn oddalenia powództwa, pozwana wskazała iż po stronie powodowej brak jest uzasadnienia do dokonania potrącenia w trybie art. 498 k.p.c., ponieważ w sprawie całkowicie brak jest przesłanek do uznania, iż roszczenie strony powodowej w zakresie zwrotu odszkodowania przyznanego M. T. w sprawie sygn. akt IV P 28/16. Powołując się na ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego pozwana wskazała, iż przysługuje jej zarówno prawo do odszkodowania, jak i prawo do odprawy pieniężnej z ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W sprawie sygn. akt IV P 28/16 nastąpiło przekształcenie powództwa poprzez odstąpienie przez M. T. od żądania przywrócenia do pracy i zgłoszenie żądania zasądzenia odszkodowania w trybie przepisu art. 45 § 1 k.p. Jednak to ustalenie w sprawie sygn. akt IV P 28/16, iż zaistniała konieczność rozwiązania z M. T. umowy o pracę, co Ośrodek Pomocy (...) w D. argumentował w odpowiedzi na pozew w sprawie sygn. akt IV P 28/16, nie zaś modyfikacja przez M. T. w toku sprawy pod sygn. akt IV P 28/16 żądania procesowego w zakresie odszkodowania, czy stwierdzenie w sprawie sygn. akt IV P 28/16, iż przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę z M. T. okazała się niezgodna z miejscowym aktem prawnym, tj. statutem Ośrodka Pomocy (...) w D. – wykazuje w świetle szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego, iż M. T. przysługuje nie tylko odszkodowanie z art. 45 k.p., ale również prawo odprawy pieniężnej wypłaconej na podstawie ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

W piśmie procesowym powoda z dnia 4 października 2017 roku strona powodowa podtrzymała powództwo, w tym jako podstawę roszczenia procesowego wskazany został przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. tj. zaistnienie po powstaniu tytułu egzekucyjnego zdarzenia wskutek którego zobowiązanie wygasło, gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne. Zdarzeniem takim jest potrącenie, którego strona powodowa nie zgłosiła w trakcie postępowania w sprawie sygn. akt IV P 28/16, gdyż potrącenie nastąpiło już po zakończeniu i uprawomocnieniu się wyroku w sprawie sygn. IV P 28/16, wcześniej strona powodowa nie miała materialnoprawnych podstaw do zgłoszenia zarzutu potrącenia. Strona powodowa podtrzymała również argumentację w zakresie nienależnego charakteru świadczenia w postaci odprawy wypłaconej pracownika, gdy następnie wypowiedzenie umowy o pracę zostało uznane za wadliwe i wypłacone zostanie odszkodowanie na podstawie przepisu art. 45 § 1 k.p. Strona powodowa określiła również, iż wartość przedmiotu sporu stanowi kwota 12 244,12 złotych na którą składają się kwota odszkodowania z punktu I wyroku Sądu Rejonowego w Puławach wydanego w sprawie sygn. akt IV P 28/16 pomniejszona o kwotę 4322,06 złotych objętej rygiorem natychmiastowej wykonalności oraz kwota z punktu III tegoż wyroku, a więc zasądzony na rzecz M. T. zwrot kosztów procesu.

Pismem procesowym z dnia 6 października 2017 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko procesowe wyrażone w odpowiedzi na pozew. W zakresie argumentacji strona pozwana wskazała, iż Ośrodek Pomocy (...) w D. wobec modyfikacji przez M. T. powództwa w sprawie sygn. akt IV P 28/16 mógł bez żadnych zastrzeżeń podnieść w toku tego postępowania zarzut potrącenia, a tym samym wykluczone jest naruszenie prawomocnego wyroku wydanego w sprawie sygn. akt IV P 28/16. Dalej strona pozwana wskazała, iż w sprawie prowadzonej pod sygn.

akt IV P 28/16 Sąd Rejonowy w Puławach w uzasadnieniu wyroku stwierdził, iż nie nastąpiła zmiana Regulaminu Organizacyjnego (...) w D. w zakresie likwidacji stanowiska zastępcy kierownika tego Ośrodka i w konsekwencji nie istniała również taka przyczyna rozwiązania z M. T. umowy o pracę, co wykazuje iż brak było formalnych przesłanek do wypowiedzenia przez Ośrodek Pomocy (...) w D. umowy o pracę z M. T.. Z kolei ta okoliczność potwierdza, iż pozwana M. T. była uprawniona do otrzymania zarówno odprawy jak i odszkodowania.

Na terminie rozprawy w dniu 10 października 2017 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo, zaś pełnomocnik pozwanej przedłożył pismo procesowe z dnia 6 października 2017 roku oraz wnioski z dnia 5 października 2017 roku. Na terminie rozprawy w dniu 25 stycznia 2018 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu. Pełnomocnik powoda poparł powództwo, zaś pełnomocnik pozwanej nie uznając powództwa, wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwem z dnia 4 lutego 2016 roku M. T. wystąpiła o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia M. T. umowy o pracę jaką była likwidacja stanowiska zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D., nie miała charakteru rzeczywistego, gdyż nadal w statucie Ośrodka Pomocy (...) w D. przewidziane jest prowadzenie Ośrodka Pomocy (...) w D. przez kierownika i jego zastępcę. Strona powodowa w sprawie sygn. akt IV P 28/16 wskazała, iż wypowiedzenie M. T. umowy o pracę wynikało z przyczyn osobiście kierowanych do powódki.

Pismem z dnia 7 marca 2016 roku pełnomocnik M. T. zmodyfikował powództwo poprzez wystąpienie z żądaniem zasądzenia na jej rzecz od Ośrodka Pomocy (...) w D. odszkodowania w wysokości określonej w art. 47¹ k.p. z uwzględnieniem przysługującego powódce okresu wypowiedzenia.

Pismem z dnia 15 marca 2016 roku, strona pozwana, w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych prawem. W uzasadnieniu swojego stanowiska pełnomocnik Ośrodka Pomocy (...) w D. wskazał, iż wypowiedzenie M. T. umowy o pracę wynikało ze zmiany regulaminu organizacyjnego Ośrodka Pomocy (...) w D. w zakresie likwidacji stanowiska zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D..

Stanowiska wynikające z pism procesowych strony podtrzymały w toku procesu, w tym w zakresie zmodyfikowanego stanowiska powódki strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt IV P 28/16 zasądzone od Ośrodka Pomocy (...) w D. na rzecz M. T. kwotę 12 966,18 złotych tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie M. T. umowy o pracę; w zakresie kwoty (...),06 wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności; dodatkowo od Ośrodka Pomocy (...) w D. zasądzone na rzecz M. T. kwotę 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy w Puławach ustalił, iż M. T., zatrudniona jako zastępca kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D. otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony ze wskazaniem jako przyczyna wypowiedzenia umowy likwidację stanowiska pracy zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D. w związku ze zmianami organizacji pracy Ośrodka Pomocy (...) w D.. Sąd Rejonowy w Puławach ocenił, w oparciu o zebrany materiał dowodowy, iż wskazana M. T. w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna wypowiedzenia nie może być uznana za rzeczywistą, gdyż w chwili złożenia przez pracodawcę pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu M. T. umowy o pracę, stanowisko zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D. istniało. Zmiana regulaminu organizacyjnego Ośrodka Pomocy (...) w D. jaką dokonać miała kierownik Ośrodka Pomocy (...) w D. i która stanowić miała przyczynę wypowiedzenia M. T. umowy o pracę nie była dozwolona, gdyż statut Ośrodka Pomocy (...) w D., uchwalony przez Radę Miasta D., w dacie złożenia M. T. wypowiedzenia umowy o pracę zawierał przepis prawa miejscowego o istnieniu stanowiska zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D.. Wobec powyższego, kierownik Ośrodka Pomocy (...) w D. nie był uprawniony, by na podstawie zmiany Regulaminu Organizacyjnego Ośrodka Pomocy (...) w D., zlikwidować stanowisko zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D. i w konsekwencji

wypowiedzieć umowę o pracę z tej przyczyny, gdyż w statucie tego Ośrodka uchwalonym przez Radę Miasta D., istniał i istnieje przepis prawa miejscowego mówiący o kierowaniu Ośrodkiem przy pomocy Zastępcy. Wobec tych ustaleń i ocen Sąd uznał roszczenie powódki w zakresie odszkodowania za zasadne i zasądził na jej rzecz odszkodowanie jak i zwrot kosztów procesu. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 27 stycznia 2017 roku.

Dowód: dokumenty z akt sprawy sygn. IV P 28/16 k. 2-13; k.30-35; k. 37-51; k. 133; k. 138-142v.

W dniu 2 maja 2016 roku M. T. wypłacona została odprawa pieniężna w wysokości 3 – miesięcznego wynagrodzenia, tj. w kwocie 12 966,18 złotych.

W dniu 6 grudnia 2016 roku na rzecz M. T. wypłacono kwotę 4322,06 złotych odszkodowania wynikającą z wyroku Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie sygn. akt IV P 28/16.

Pismem z dnia 30 stycznia 2017 roku kierownik Ośrodka Pomocy (...) w D. wezwał M. T. do zwrotu nienależnego świadczenia w postaci odprawy pieniężnej w łącznej kwocie 12 966,18 złotych w terminie 5 dni od daty otrzymania wezwania. W uzasadnieniu stanowiska wskazano, iż wobec prawomocnego zasądzenia na jej rzecz odszkodowania w sprawie sygn. akt IV P 28/16 wypłacona na jej rzecz odprawa stała się świadczeniem nienależnym, a zatem podlega zwrotowi. Wezwanie to zostało odebrane w dniu 31 stycznia 2017 roku.

Dowód: dokumenty k. 15-17v.

W dniu 30 stycznia 2017 roku kierownik Ośrodka Pomocy (...) w D. wystąpiła o wydanie odpisu prawomocnego wyroku wydanego w sprawie sygn. akt IV P 28/16.

W dniu 3 lutego 2017 roku pełnomocnik M. T. wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie sygn. akt IV P 28/16. W dniu 17 lutego 2017 roku pełnomocnikowi M. T. doręczono tytuł wykonawczy.

Dowód: dokumenty z akt sprawy sygn. IV P 28/16 k. 147-148; k. 157.

W dniu 7 lutego 2017 roku do Ośrodka Pomocy (...) w D. wpłynęło pismo pełnomocnika M. T., w którym powołując się na ustabilizowane orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, wezwanie Ośrodka Pomocy (...) oceniono jako nieporozumienie i wskazano na brak podstaw do zrealizowania wezwania przez M. T..

Dowód: dokumenty k. 21.

Pismem z dnia 8 lutego 2017 roku Kierownik Ośrodka Pomocy (...) w D. złożyła oświadczenie o potrąceniu wobec M. T. części wierzytelności Ośrodka Pomocy (...) w D. w kwocie 12 244,12 złotych z tytułu nienależnego świadczenia w postaci odprawy pieniężnej wypłaconej M. T. w kwocie 12 966,18 złotych z wierzytelnością M. T. w wysokości 12 244,12 złotych z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz zwrot kosztów procesu zasądzonych na rzecz M. T. wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie sygn. akt IV P 28/16. Po potrąceniu wzajemnych wierzytelności pozostała kwota 722,06 złotych co do której M. T. została wezwana do jej zapłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Pismo to zostało doręczone M. T. w dniu 9 lutego 2017 roku.

Dowód: dokumenty k. 18-20.

W dniu 23 marca 2017 roku do Ośrodka Pomocy (...) w D. wpłynęło zawiadomienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie P. S. w sprawie sygn. Km 364/17 o wszczęciu egzekucji z wniosku M. T. przeciwko Ośrodkowi Pomocy (...) w D. na podstawie tytułu wykonawczego tj. wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt IV P 28/16, w zakresie kwoty 8644,12 złotych należności głównej jak i kosztów procesu w kwocie 3600 złotych, wezwanie do zapłaty należności oraz zawiadomienia dłużnika o zajęciu rachunku bankowego oraz skierowane do banku zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego.

Dowód: dokumenty k. 86-89.

Pismem z dnia 24 stycznia 2018 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie P. S. poinformował, iż egzekucja z wniosku M. T. przeciwko Ośrodkowi Pomocy (...) w D. prowadzona pod sygn. akt Km 364/17 została skierowana do rachunku bankowego dłużnika. Na skutek zajęcia rachunku bankowego wyegzekwowano kwotę 14 363,86 złotych, której nie wydano wierzycielowi, gdyż na skutek postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 27 marca 2017 roku w sprawie sygn. akt IV P 56/17 postępowanie egzekucyjne zostało zawieszono, a wyegzekwowana kwota przekazana w całości w dniu 31 maja 2017 roku na rachunek bankowy sum depozytowych.

Dowód: dokumenty k. 235-237, k. 240-241.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się wyłącznie na bezspornych dowodach z dokumentów, tj. z dokumentów zawartych w aktach sprawy sygn. IV P 28/16, jak i dokumentach przedłożonych przez stronę powodową, których pozwana nie kwestionowała, w tym w zakresie prawdziwości oświadczeń o potrąceniu przez stronę powodową wierzytelności z tytułu nienależnego świadczenia odprawy pieniężnej wypłaconej M. T.. Miarodajną w sprawie była również informacja udzielona przez Komornika Sądowego P. S.. Dowody te nie były przez żadną ze stron kwestionowane. W sprawie sporne pozostały wyłącznie kwestie prawne, w tym w zakresie istnienia roszczenia powódki i dopuszczalności potrącenia tegoż roszczenia z roszczeniem pozwanej, które stanowić ma przyczynę pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego wyrok Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt IV P 28/16.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą żądania strony powodowej był przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. stanowiący, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

W zakresie argumentacji pozwanej co do braku podstaw do uwzględnienia powództwa z uwagi na zmianę brzmienia przepisu art. 840 k.p.c., należy wskazać, iż ustawą z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku poz. 1311 z późn. zm.), która weszła w życie w dniu 8 września 2016 roku nadano nowe brzmienie przepisowi art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Przepis art. 21 ust. 1 ustawie nowelizującej stanowi, iż przepisy ustawy kodeksu postępowania cywilnego, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, stosuje się do postępowań wszczętych po wejściu w życie niniejszej ustawy. Skoro Ośrodek Pomocy (...) w D. złożył pozew o pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16 w dniu 10 lutego 2017 roku, zastosowanie w sprawie znajdzie przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w obecnym brzmieniu, a nie poprzednim. Przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w obecnym brzmieniu stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie) oraz niezależne od woli stron (m.in. przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada – por. np. uchwała SN z dnia 14 października 1993 r., III CZP 141/93, OSNC 1994, nr 5, poz. 102; uchwała SN z dnia 30 lipca 1974 r., III CZP 44/74, OSNC 1975, nr 5, poz. 78). W przypadku gdy tytułem wykonawczym jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo opozycyjne na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, lub na zarzucie spełnienia świadczenia, tylko jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne. Aktualne brzmienie omawianej regulacji

pozwała na wyróżnienie dwóch grup zdarzeń, które mogą stanowić podstawę do pozbawienia wykonalności tytułu będącego orzeczeniem sądowym. Pierwsza obejmuje zdarzenia skutkujące wygaśnięciem zobowiązania (na skutek potrącenia – art. 498 k.c., zwolnienia z długu – art. 508 k.c., odnowienia – art. 506 k.c. czy też świadczenia w miejsce wypełnienia – art. 453 k.c.) lub niemożnością jego egzekwowania (np. przedawnienie). Takie zdarzenia muszą zaistnieć po zamknięciu rozprawy. Druga grupa to zdarzenie polegające na spełnieniu świadczenia, co może być podstawą powództwa opozycyjnego także wtedy, gdy ziści się przed zamknięciem rozprawy, i pod warunkiem, że zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne. W literaturze przyjmuje się, że w związku z aktualną treścią przepisu podstawą pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego obejmującego orzeczenie sądowe nie mogą być takie okoliczności faktyczne, które zostały pominięte w postępowaniu rozpoznawczym jako spóźnione albo nie zostały w ogóle zgłoszone (H. P.).

Tytułem egzekucyjnym w niniejszym postępowaniu był wyrok Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16, zaopatrzony w klauzulę wykonalności, na mocy którego M. T. wystąpiła o wszczęcie egzekucji w zakresie kwot 8644,12 złotych należności głównej, jak i kosztów procesu w kwocie 3600 złotych.

Strona powodowa wywodziła, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, na skutek którego zobowiązanie wygasło, albowiem strona powodowa dokonała potrącenia wierzytelności przysługującej M. T. z jej własną wierzytelność z tytułu nienależnego świadczenia w postaci wypłaconej M. T. odprawy pieniężnej na podstawie przepisów ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Zgodnie z przepisem art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (t.j.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1474 z późn. zm.) dopuszczalne jest rozwiązanie przez pracodawcę stosunku pracy przez pracodawcę w drodze wypowiedzenia z jednym pracownikiem pod warunkiem odpowiedniej liczebności pracowników zatrudnionych przez tego pracodawcę. Kryterium zastosowania tej procedury, regulowanej przez ustawę o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników jest „wyłączność” przyczyny po stronie pracodawcy uzasadniającej rezygnację z pracownika i zainicjowanej przez podmiot zatrudniający. Zastosowanie tzw. zwolnienia indywidualnego z przyczyn niedotyczących pracowników wymaga, aby przyczyną ustania zatrudnienia były jedynie stany zależne od pracodawcy, nie zaś wynikające z zachowania pracownika. W sytuacji, gdy przyczyna rozwiązania stosunku pracy wynika zarówno z zachowań pracodawcy, ale również leży po stronie pracownika, stanowiąc choćby współprzyczynę – w tej sytuacji nie ma uzasadnienia uruchomienie trybu z art. 10 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Dopiero „wyłączność” przyczyny niedotyczącej pracownika wiąże się z prawem pracownika do odprawy pieniężnej w wysokości określonej w przepisie art. 8 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt IV P 28/16 rozstrzygnięto – w świetle wyboru żądania M. T. – o zasądzeniu na jej rzecz odszkodowania w trybie art. 45 k.p., a więc wobec ustalenia, iż wypowiedzenie M. T. umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony było nieuzasadnione. W uzasadnieniu wyroku ustalono, wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia M. T. umowy o pracę na czas nieokreślony, a więc likwidacja jej stanowiska pracy nie była przyczyną rzeczywistą, gdyż w chwili złożenia M. T. pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę, stanowisko zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D. istniało (k. 141 akt sprawy sygn. IV P 28/16).

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z przepisem art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje zapatrywanie, że wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca wyroku dotyczy związania wyłącznie sentencją, a nie uzasadnieniem wyroku oraz że sądu nie wiążą ustalenia i oceny wyrażone w uzasadnieniu wyroku innego sądu, czyli przesłanki

faktyczne i prawne przyjęte za jego podstawę, gdyż zakresem prawomocności materialnej jest objęty ostateczny wynik rozstrzygnięcia, a nie jego przesłanki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2013 r., I UK 29/13, LEX nr 1555186 i przywołane w nim orzecznictwo). Wyrażany jest jednak także pogląd, że chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to rozciąga się ona również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu. Tak zwanej prekluzji ulega więc tylko ten materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd, natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., II PK 188/12, OSNP 2014 Nr 10, poz. 141 oraz z dnia 11 lutego 2014 r., I UK 329/13, OSNP 2015 Nr 5, poz. 69 i szeroko powołane w nich orzecznictwo). Oznacza to, iż wynikające z art. 365 k.p.c. związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Zakazane jest również prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w wiążącym orzeczeniu. Mocą wiążącą objęte jest to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Moc wiążącą uzyskuje bowiem rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i w kolejnym postępowaniu sąd ma obowiązek przyjąć, że istotna z punktu widzenia zasadności żądania kwestia kształtowała się tak, jak to zostało ustalone w prawomocnym wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 sierpnia 2016 r. I ACa 1030/15).

Na podstawie powyższych rozważań należy wskazać, iż wskazana przez Ośrodek Pomocy (...) w D. przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony M. T., badania przez Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IV P 28/16 nie była przyczyną rzeczywistą. Sąd Rejonowy w Puławach ustalił, iż likwidacja stanowiska zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D. w chwili złożenia M. T. wypowiedzenia umowy o pracę nie zaistniała, stąd nieuzasadniony charakter wypowiedzenia M. T. umowy o pracę na czas nieokreślony przez Ośrodek Pomocy (...) w D. aktualizował roszczenia M. T., w tym według jej żądania – o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania. W toku procesu prowadzonego pod sygn. akt IV P 28/16 nie badano zaistnienia innej przyczyny wypowiedzenia M. T. umowy o pracę na czas nieokreślony, ani aby stanowiła ona wyłączną przyczynę niedotyczącą pracownika w rozumieniu ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Tym samym, w zakresie ustalenia faktycznego oraz oceny w zakresie zasadności wypowiedzenia umowy o pracę M. T. wywiezionych przez Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IV P 28/16, jako podstawy faktycznej rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, Sąd Rejonowy procedujący w niniejszej sprawie jest związany tymi ustaleniami, iż przyczyna wypowiedzenia M. T. umowy o pracę na czas nieokreślony jako likwidacja jej stanowiska pracy nie zaistniała.

W tym miejscu należy wskazać na konieczność odrębnego badania zasadności wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony w świetle art. 30 § 4 k.p., którego naruszenie wiąże się roszczeniami z art. 45 k.p. a prawem od odpłaty pieniężnej według przepisów ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Wadliwość wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony z art. 45 k.p. nie oznacza, iż oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę na czas nieokreślony było nieważne a bezskuteczne dopiero gdy pracownik wnosi o to w ramach odwołania. Podkreślić należy, iż każde oświadczenie woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę, również nieuzasadnione czy naruszające prawo, wywołuje skutek prawny, prowadząc w konsekwencji do ustania stosunku pracy. Jeżeli więc Sąd na żądanie pracownika rozstrzygnął o wadliwości wypowiedzenia umowy o pracę, a żądaniem pracownika było odszkodowanie, stosunek pracy na podstawie takiego wadliwego wypowiedzenia ustaje, zaś pracownik otrzymuje stosowne odszkodowanie.

Prawo do odprawy pieniężnej pracownik nabywa w związku z rozwiązaniem umowy o pracę, gdy wyłączną przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę są przyczyny niedotyczące pracowników. Wskazanie przez pracodawcę w oświadczeniu woli o wypowiedzeniu umowy o pracę na czas nieokreślony przyczyny niedotyczącej pracownika, choćby przyczyna ta była pozorna, ma ten skutek, iż w dniu rozwiązania stosunku pracy pracownik uprawniony jest otrzymaniu odprawy pieniężnej przewidzianej w przepisie art. 8 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Stwierdzenie, że wypowiedzenie umowy o pracę naruszało obowiązujące przepisy, może być dokonane wyłącznie w postępowaniu sądowym toczącym się na skutek odwołania pracownika w zakresie uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub o odszkodowanie. Skutkiem ustalenia w toku procesu sądowego braku przyczyn niedotyczących pracownika, które uzasadniałyby wypowiedzenie powodowi umowy o pracę, musi być uznanie bezpodstawności wypłaty odprawy pieniężnej, skoro świadczenie to przysługuje wówczas, gdy rozwiązanie umowy o pracę następuje właśnie z tych przyczyn.

W niniejszej sprawie, w sytuacji związania ustaleniem Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie sygn. akt IV P 28/16, iż wskazana jako wyłączna przyczyna wypowiedzenia M. T. umowy o pracę na czas nieokreślony jako likwidacja stanowiska zastępcy kierownika Ośrodka Pomocy (...) w D. nie zaistniała, pociąga za sobą ustalenie, iż nie zachodziły przesłanki do rozwiązania z M. T. stosunku pracy na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Przy czym dopiero uznanie przez Sąd, że przyczyna wskazana w oświadczeniu woli pracodawcy nie była rzeczywistym powodem wypowiedzenia umowy o pracę i zasądzenie na rzecz pracownika odszkodowania z tego tytułu przesądza o zakwalifikowaniu wypłaconej odprawy jako świadczenia nienależnego.

Zgodnie z wyrokami Sądu Najwyższego z 3 października 2005 r., III PK 82/05 (OSNP 2006 nr 15-16, poz. 239) i 5 października 2007 r., II PK 29/07 (M.P.Pr. 2008 nr 1), odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę na podstawie ustawy o zwolnieniach grupowych i odprawa pieniężna wypłacana z tytułu takiego zwolnienia to dwie odrębne instytucje prawne, a prawo do nich powstaje w ściśle określonych przypadkach. Z logicznego punktu widzenia pomiędzy zakresami zastosowania obu regulacji zachodzi relacja alternatywy rozłącznej. Jeśli bowiem pracodawca rozwiązał umowę na podstawie ustawy o zwolnieniach grupowych i przyczyny wypowiedzenia są prawdziwe, to powstaje obowiązek zapłaty odprawy. W takiej sytuacji pracownik nie nabywa prawa do odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę z tej przyczyny. Jeśli zaś przyczyny, o których mowa w powołanej regulacji, są nieprawdziwe, to wówczas pracownik nabywa uprawnienia wskazane w art. 45 k.p., tracąc jednocześnie prawo do świadczeń na podstawie ustawy o zwolnieniach grupowych. W każdym jednak przypadku, mimo zasądzenia na rzecz pracownika odszkodowania, odprawa przysługuje wówczas, gdy istniała przyczyna z art. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych, a odszkodowanie zasądzono ze względu na inne wadliowości wypowiedzenia (por. wyroki SN z dnia 3 października 2005 r., III PK 82/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 239 oraz z dnia 5 października 2007 r., II PK 29/07, Monitor Prawa Pracy 2008 nr 1, s. 30).

Sąd Rejonowy wskazuje, iż zgodnie z wyrokiem Sadu Najwyższego z dnia 11 września 2007 roku w sprawie sygn. II PK 21/07 odprawa pieniężna przewidziana w art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, przysługuje pracownikowi wyłącznie wówczas, gdy z przyczyn wskazanych w tej ustawie nastąpiło rozwiązanie umowy o pracę. Prawo do odprawy pracownik zachowuje zatem tylko wtedy, gdy do rozwiązania umowy o pracę doszło rzeczywiście z przyczyn określonych w ustawie. W takim przypadku odprawa jest świadczeniem należnym pracownikowi niezależnie od odszkodowania zasądzonego na jego rzecz na podstawie art. 45 § 1 k.p. ze względu na „formalne” wadliowości wypowiedzenia. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy uszczegółowił, iż prawo do odprawy pracownik zachowuje zatem tylko wtedy, gdy do rozwiązania umowy o pracę doszło rzeczywiście z przyczyn określonych w ustawie. W takim przypadku odprawa jest świadczeniem należnym pracownikowi (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1990 r., III PZP 22/90, OSNC 1991 nr 5-6, poz. 64 oraz wyroki z dnia 26 stycznia 2000 r., I PKN 499/99, OSNAPiUS 2001 nr 12, poz. 407, z dnia 21 czerwca 2005 r., II PK 304/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 45, z dnia 3 października 2005 r., III PK 82/05, OSNP 2006 nr 15-16 i z dnia 6 kwietnia 2007 r., II PK 265/06, niepublikowany). Oznacza to, że podstawa prawna wypłaty odprawy odpada w przypadku, gdy wskazana przez

pracodawcę i określona w przepisach ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników przyczyna wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę okazała się nieprawdziwa. Stąd, będąc związanym w zakresie ustalenia Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie sygn. akt IV P 28/16, iż przyczyna wypowiedzenia M. T. umowy o pracę była nierzeczywista, nie zaś zbyt ogólna, co narusza wymogi formalne wypowiedzenia określone w przepisie art. 30 § 4 k.p., nie można przyjąć, iż odprawa pieniężna wypłacona M. T. była zasadna.

Nadto, w toku procesu prowadzonego pod sygn. akt IV P 28/16 ani też w toku niniejszego procesu nie wskazano, iż pomimo nierzeczywistego charakteru wskazanej przez Ośrodek Pomocy (...) w D. przyczyny wypowiedzenia M. T. umowy o pracę na czas nieokreślony, wypowiedzenie tej umowy nastąpiło z innej przyczyn, również nie dotyczącej pracownika. Stanowisko Ośrodka Pomocy (...) w D. zaprezentowane w toku procesu w sprawie sygn. akt IV P 28/16, iż zasadnie wypowiedziano M. T. umowy o pracę, gdyż na skutek zmiany regulaminu organizacyjnego Ośrodka Pomocy (...) w D. zlikwidowano stanowisko zastępcy kierownika ośrodka pomocy społecznej w D. okazała się nieodpowiadająca ustaleniom faktycznym sprawy. Stąd wobec braku jakichkolwiek dowodów w tym przedmiocie, zarówno tych na etapie procesu w sprawie sygn. akt IV P 28/16 jak i obecnie, nie można ustalić aby wypowiedzenie M. T. umowy o pracę na czas nieokreślony nastąpiło z przyczyn nie dotyczących pracownika w rozumieniu ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, w tym koniecznością rozwiązania stosunku pracy i wynikającą wyłącznie ze stanem zależnym od pracodawcy.

Wobec ustalenia nierzeczywistej przyczyny nie dotyczącej pracownika wypowiedzenia umowy o pracę M. T., odpadła podstawa zasadności wypłaty M. T. odprawy pieniężnej z ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, stąd wypłacona jej odprawa stała się świadczeniem nienależnym. Skoro bowiem prawomocne zasądzenie na rzecz zwalnianej osoby odszkodowania z tytułu bezzasadnego wypowiedzenia umowy o pracę bez jednoczesnego udowodnienia przez pracownika istnienia innej niż podana w oświadczeniu woli pracodawcy przyczyny rozwiązania stosunku pracy, i to przyczyny wyłącznej, nie upoważnia do uwzględnienia powództwa o odprawę pieniężną z art. 8 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, tym samym już wypłacona pracownikowi odprawa pieniężna, gdy nie wykazano istnienia wyłącznej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony nie dotyczącej pracownika stanowi świadczenie nienależne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2008 r. I PK 22/08).

Wracając do materialnoprawnej podstawy powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16, należy zauważyć iż zdarzenie skutkujące wygaśnięciem zobowiązania stwierdzonego wyrokiem w sprawie sygn. akt IV P 28/16 było dokonane przez Ośrodek Pomocy (...) w D. potrącenie roszczenia M. T. z tytułu zasądzonego na jej rzecz odszkodowania z art. 45 k.p. z nienależnym świadczeniem Ośrodka Pomocy (...) w D. z tytułu wypłaconej M. T. odprawy pieniężnej na podstawie przepisów ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Należy zauważyć, iż podstawy do zakwalifikowania świadczenia wypłaconego M. T. z tytułu odprawy pieniężnej jako nienależnego zaistniały dopiero z chwilą uprawomocnienia się wyroku w sprawie sygn. akt IV P 28/16. Dopiero bowiem weryfikacja zgodności z prawem dokonanej przez pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę w trybie postępowania sądowego, toczącego się na skutek złożonego przez pracownika odwołania i uznanie przez sąd, że przyczyna wskazana w oświadczeniu woli pracodawcy nie była rzeczywistym powodem wypowiedzenia umowy o pracę i zasądzenie na rzecz pracownika odszkodowania z tego tytułu przesądza o zakwalifikowaniu wypłaconej odprawy jako świadczenia nienależnego. Argumentacja pozwanej M. T., iż Ośrodek Pomocy (...) w D. utracił prawo powoływania się na potrącenie wypłaconego świadczenia z odprawy pieniężnej z odszkodowaniem zasądzonym na jej rzecz jest pozbawione podstaw. Przyjęcie, iż w toku procesu prowadzonego w sprawie sygn. akt IV P 28/16 możliwym było podniesieniu przez Ośrodek Pomocy (...) w D. zarzutu potrącenia wypłaconego świadczenia z tytułu odprawy z ewentualnie zasądzonym na rzecz M. T. odszkodowaniem, gdy M. T. zmodyfikowała swoje stanowisko procesowe i odstąpiła od żądania uznania wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony za bezskuteczne i wystąpiła z żądaniem odszkodowania, jest

niezasadne. Należy bowiem odróżnić czynność prawną potrącenia, czyli zdarzenia prawa materialnego o skutkach wskazanych w art. 498 § 2 i art. 499 k.c., od zarzutu potrącenia, czyli powołania się przez stronę w procesie na fakt dokonania potrącenia i wynikające z niego skutki prawne. Zarzut potrącenia, jako czynność procesowa, polegająca na powołaniu się na pewien fakt i wynikające z niego skutki prawne, podlega normom procesowym regulującym kwestię, do kiedy dane fakty mogą być przytaczane. Jednakże zarzut potrącenia dokonanego po powstaniu tytułu egzekucyjnego może być skutecznie podniesiony jedynie w powództwie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Skoro potrącenie, jako czynność materialna mogła zostać dokonano dopiero po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie sygn. akt IV P 28/16, od tej bowiem chwili odszkodowanie zasądzone na rzecz M. T. stało się wymagalne, tym samym wcześniejsze podnoszenie zarzutu procesowego potrącenia byłoby oczywiście niezasadne, ale również niecelowe. Dopiero prawomocność rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania M. T., w tym zasądzenia na jej rzecz odszkodowania, w którym przyczyna wypowiedzenia jej umowy o pracę uznana została za nierzeczywistą rodzi skutki w zakresie przyjęcia nienależności świadczenia z tytułu wypłaconej odprawy pieniężnej, nie zaś wcześniej. Skoro prawomocnie rozstrzygnięto o tym, iż wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony z M. T. nie była rzeczywista, a innej przyczyny pracodawca nie wskazał, ani M. T. nie wykazywała w toku tegoż procesu, dopiero od tej chwili wypłacona M. T. odprawa pieniężna stała się świadczeniem nienależnym.

Zgodnie z przepisem art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Na mocy art. 410 § 1 k.c. powołany przepis stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. W świetle treści art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego, pozwanej w dniu 2 maja 2016 roku wypłacona została odprawa pieniężna w wysokości 3 – miesięcznego wynagrodzenia, tj. w kwocie 12 966,18 złotych. Podstawą powyższej wypłaty był przepis art. 8 w zw. z art. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Jak wynika z dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń i rozstrzygnięć, skuteczne zakwestionowanie prawdziwość przyczyny wypowiedzenia łączącej strony umowy o pracę skutkuje uznaniem, iż podstawa wypłaty odprawy pieniężnej M. T. odpadła, a przez to wypłacona odprawa pieniężna stała świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i podlega zwrotowi.

Wypłacona M. T. odprawa była świadczeniem nienależnym, gdyż brak było jakichkolwiek podstaw do stosowania w sprawie art. 8 w zw. z art. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Przyczyna wypowiedzenia M. T. umowy o pracę nie miała oparcia w teże ustawie i nie była w rzeczywistości związana z likwidacją jej stanowiska pracy. Oznacza to, iż do rozwiązania łączącego Ośrodek Pomocy (...) w D. i M. T. strony stosunku pracy nie doszło z przyczyn wskazanych w art. 1 ust. 1 tej ustawy i okoliczność ta nie była w jakikolwiek sposób wykazywana przez pozwaną. O ile bowiem Ośrodek Pomocy (...) w D. w dokonanym M. T. wypowiedzeniu powoływała się na przepisy ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, to była wówczas zobowiązana do wypłaty odprawy. Wypowiedzenie umowy o pracę dokonane przez pracodawcę wbrew wymaganiom przewidzianym w przepisach prawa pracy jest czynnością wadliwą, jednak w pełni skuteczną. Dokonanie takiej wadliwej czynności związane jest z sankcjami określonymi w art. 45 k.p. i w razie potwierdzenia przez sąd tej wadliwości pracownik może skutecznie domagać się przywrócenia do pracy albo odszkodowania. Skoro Ośrodek Pomocy (...) w D. w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę wskazała jako jego przyczynę art. 10 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, to była zobowiązana do wypłacenia M. T. odprawy pieniężnej przewidzianej w art. 8 tej ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Podstawa tego świadczenia odpadła dopiero w wyniku ustalenia w postępowaniu sądowym braku przesłanek do stosowania przepisów ustawy oraz zasądzenia na rzecz

M. T. odszkodowania, co w konsekwencji oznaczało, iż spełnione świadczenie z tytułu odprawy przekształciło się w świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. i zaktualizował się obowiązek jego zwrotu.

Zgodnie z art. 409 k.c., obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Okoliczności faktyczne sprawy, a w szczególności chronologia wydarzeń, jakie miały miejsce w związku z wypłatą odprawy i wystąpieniem przez M. T. o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę, prowadzą do jednoznacznego wniosku, że M. T. powinna była liczyć się z obowiązkiem zwrotu odprawy. Skoro M. T. wystąpiła z odwołaniem od wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony, pierwotnie wnosząc o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, później zaś o odszkodowanie, podtrzymując argumentację o nierzeczywistym charakterze przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę – żądając prawnej ochrony, już w tym momencie powinna była wiedzieć, że skuteczne zakwestionowanie podanej przyczyny wypowiedzenia prowadzi do odpadnięcia podstawy do wypłaty odprawy, a obowiązek zwrotu odprawy jako świadczenia nienależnego odbywa się według zasad z art. 409 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

W ocenie Sądu Rejonowego M. T. składając odwołanie od wypowiedzenia winna się liczyć z możliwością uwzględnienia jej żądania, a tym samym powinna się liczyć z tym, że przesłanki warunkujące wypłacanie jej odprawy odpadną z chwilą wydania wyroku zgodnego z jej żądaniem, a zatem powinna zakładać również obowiązek zwrotu wypłaconej jej odprawy. W trakcie postępowania w sprawie sygn. akt IV P 28/16 M. T. podważała bowiem okoliczności stanowiące przesłanki wypłaty jej odprawy określonej w art. 8 w zw. z art. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, takie jak likwidacja jej stanowiska pracy. Zapatrywanie to wynika również z orzecznictwa Sądu Najwyższego. I tak w wyroku z dnia 12 września 2008 r. (I PK 22/08, LEX nr 477658) Sąd Najwyższy stwierdził, iż prawomocne zasądzenie na rzecz zwalnianej osoby odszkodowania z tytułu bezzasadnego wypowiedzenia umowy o pracę bez jednoczesnego udowodnienia przez pracownika istnienia innej niż podana w oświadczeniu woli pracodawcy przyczyny rozwiązania stosunku pracy, i to przyczyny wyłącznej, nie upoważnia do uwzględnienia powództwa o odprawę pieniężną z art. 8 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Podobnie w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2005 r. (III PK 82/05, OSNP 2006/15-16/239) wskazano, że pracownik, który odwołał się od wypowiedzenia umowy o pracę, powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu odprawy (art. 409 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

Brak również podstaw aby przyjąć, że w niniejszej sprawie zaistniały okoliczności opisane w art. 411 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zgodnie z którym nie można żądać zwrotu świadczenia: jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej; jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego; jeżeli świadczenie zostało spełnione w celu zadośćuczynienia przedawnionemu roszczeniu; jeżeli świadczenie zostało spełnione, zanim wierzytelność stała się wymagalna.

Z analizy dokumentów załączonych do akt sprawy sygn. IV P 28/16, Ośrodek Pomocy (...) w D. wypłacając pozwanej świadczenie pozostawała w konsekwentnym, ale i błędnym, jak się później okazało przekonaniu, iż wypowiadając pozwanej umowę o pracę czyni to w sposób formalnie i merytorycznie prawidłowy. Jak wynika zaś z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1966 r. (II PR 512/66), nie można przyjąć, że spełniający świadczenie wiedział, iż nie był do świadczenia zobowiązany w rozumieniu art. 411 pkt 1 k.c. wtedy, gdy podmiot zatrudniający wypłaca pracownikowi nienależne świadczenie pod wpływem błędu co do prawa lub sytuacji faktycznej, a taka sytuacja w ocenie Sądu miała miejsce w niniejszej sprawie. W okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób również przyjąć, że Ośrodek Pomocy (...) w D. spełniając na rzecz pozwanej świadczenie czyniła zadość przedawnionemu roszczeniu lub też, że w dacie jego spełnienia nie było ono jeszcze wymagalne. Jak już bowiem wyżej wspomniano, obowiązek wypłaty spornego świadczenia po stronie pracodawcy, wobec domniemania zgodności z prawem wypowiedzenia zaktualizował się z upływem okresu wypowiedzenia i w konsekwencji wypłata odprawy nie mogła być zawieszona do czasu prawomocnego zakończenia postępowania sądowego będącego skutkiem wystąpienia przez M. T. ze stosownym powództwem przeciwko dotychczasowemu pracodawcy. Nie ma również podstaw, aby

przyjąć iż spełnienie powyższego świadczenia, pomimo braku przesłanek określonych w ustawie, czyniło zadość jakimkolwiek zasadom współżycia społecznego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i wnioski, Sąd Rejonowy stwierdził, że wypłacone pozwanej świadczenie stanowiło nienależne świadczenie w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego i w związku z tym na podstawie art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 300 k.p. podlega zwrotowi.

Zgodnie z przepisem art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Na skutek potrącenia następuje wygaśnięcie zobowiązania. Przy zarzucie potrącenia, sąd powinien ocenić, czy wierzytelność potrącana istnieje i w jakiej wysokości.

Sąd Rejonowy wskazuje, iż skuteczność oświadczenia o potrąceniu wierzytelności zależy więc od spełnienia przesłanek wzajemności roszczeń (wierzytelności), ich jednorodności, wymagalności oraz zaskarżalności. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż wobec braku przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę określonej w ustawie o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników i zasądzenia na rzecz M. T. odszkodowania, Ośrodek Pomocy (...) w D. i M. T. z chwilą uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt IV P 28/16 stali się wzajemnie względem siebie wierzycielem – dłużnikiem. Obie wierzytelności – zarówno odszkodowanie jak i nienależne z tytułu odpłaty – były jednorodnościowe oraz wymagalne, a nadto każda z nich była zaskarżalna. Również skuteczność złożonego pozwanej oświadczenia o potrąceniu nie może być kwestionowana. Strona powodowa wykazała, iż pismem z dnia 30 stycznia 2017 roku kierownik Ośrodka Pomocy (...) w D. wezwał M. T. do zwrotu nienależnego świadczenia w postaci odpłaty pieniężnej w terminie 5 dni od daty otrzymania wezwania. Wobec bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu pismem z dnia 8 lutego 2017 roku Kierownik Ośrodka Pomocy (...) w D. złożyła oświadczenie o potrąceniu wobec M. T. części wierzytelności Ośrodka Pomocy (...) w D. w kwocie 12 244,12 złotych z tytułu nienależnego świadczenia w postaci odpłaty pieniężnej wypłaconej M. T. w kwocie 12 966,18 złotych z wierzytelnością M. T. w wysokości 12 244,12 złotych z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz zwrot kosztów procesu zasądzonych na rzecz M. T. wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie sygn. akt IV P 28/16. Zatem biorąc pod uwagę wszystkie podniesione powyżej okoliczności, w wyniku złożenia skutecznego oświadczenia o potrąceniu umorzeniu uległa wierzytelność przysługująca pozwanej w stosunku do Ośrodka Pomocy (...) w D. na mocy tytułu wykonawczego w sprawie sygn. akt IV P 28/16 w wysokości 12 244,12 złotych. Zatem umorzeniu uległa cała pozostała wierzytelność główna wynikająca z tytułu wykonawczego w kwocie 8644,12 złotych oraz zasądzone koszty procesu w wysokości 3600 złotych.

Zgodnie z przepisem art. 505 pkt 4 k.c., w drodze potrącenia nie mogą być umarzane wierzytelności, co do których potrącenie jest wyłączone przez przepisy szczególne. Przepis art. 87 k.p. określa zasady ochrony wynagrodzenia za pracę w zakresie katalogu należności, które podlegają potrąceniu z wynagrodzeniem za pracę pracownika. Katalog tych należności, które podlegają potrąceniu na podstawie art. 87 § 1 k.p. jest zamknięty (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1980 r. I PR 43/80 OSNCP 1980/12 poz. 248 oraz z dnia 5 maja 2004 r. I PK 529/2003, niepublikowany). Według tej regulacji potrącenie wierzytelności wzajemnej pracodawcy z wynagrodzeniem za pracę może być dokonane tylko na podstawie tytułu wykonawczego lub za zgodą pracownika. Jedyne wyjątki w tym zakresie stanowią udzielone pracownikowi zaliczki (art. 87 § 1 pkt 3 k.p.). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2013 r. II PZP 4/12, odszkodowanie należne pracownikowi w związku z rozwiązaniem umowy o pracę na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. nie podlega ochronie przewidzianej w art. 87 § 1 k.p. W uzasadnieniu tejże uchwały Sąd Najwyższy przyjął argumentację, iż według zasad dyrektyw wykładni językowej pojęcie „wynagrodzenia za pracę” odnosi się do wynagrodzenia będącego zapłatą za wykonaną pracę wraz z wynagrodzeniem gwarancyjnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wywodzi się, iż ochrona z art. 87 k.p. obejmuje również nagrody jubileuszowe oraz odpłaty emerytalno-rentowe i odpłaty z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika.

O ile można dopatrywać się w tych świadczeniach pewnej formy zapłaty czy też gratyfikacji (wprawdzie przysługującej nie za konkretną, wykonaną pracę lecz za wieloletnie świadczenie owej pracy; zapłaty odroczonej w czasie do chwili ziszczenia się dodatkowych przesłanek, jak osiągnięcie wymaganego stażu zatrudnienia lub rozwiązania stosunku pracy z przyczyn wymienionych w nazwach poszczególnych odpraw), a odpłatność ta stanowi zasadniczą ich cechę (obok funkcji alimentacyjnej odpraw, służących zapewnieniu pracownikowi środków utrzymania po rozwiązaniu stosunku pracy), o tyle trudno dopatrzeć się cechy odpłatności w odszkodowaniu z tytułu rozwiązania stosunku pracy. Odszkodowanie pełni oczywiście funkcję alimentacyjną, zastępując utracone przez pracownika źródło utrzymania, ale przede wszystkim stanowi formę naprawienia szkody wyrządzonej przez pracodawcę w następstwie niezgodnego z prawem lub nieuzasadnionego rozwiązania stosunku pracy albo wskutek ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków, które skłoniło pracownika do rozwiązania tego stosunku bez wypowiedzenia. Jest to przy tym swoiste odszkodowanie, gdyż z uwagi na swój gwarantowany charakter przysługuje nawet wtedy, gdy pracownik nie poniósł żadnych strat w wyniku rozwiązania stosunku pracy, a zarazem – wobec limitowanej wysokości – nie zawsze pokrywa całą wyrządzoną szkodę. Jednocześnie pełni ono także (a w razie braku szkody po stronie pracownika – wyłącznie) funkcję prewencyjną i quasi penalną. Odszkodowanie spełnia więc rolę zasadniczo nieprzypisywaną wynagrodzeniu sensu stricto i jednocześnie nie posiada cech właściwych temu wynagrodzeniu, tj. cechy wzajemności i ekwiwalentności. Stąd próba rozszerzenia zapewnionej przepisami rozdziału II działu trzeciego Kodeksu pracy ochrony na odszkodowania z tytułu rozwiązania stosunku pracy nie znajduje żadnej przekonującej argumentacji w wynikach porównania funkcji przypisywanych tym świadczeniom i wynagrodzeniu sensu stricto. Stąd wobec braku podstaw zakwalifikowania odszkodowania zasądzonego na rzecz M. T. jako świadczenia podlegającego ochronie przepisu art. 87 k.p., nie można przyjąć, aby potrącenie tegoż odszkodowania z wierzytelnością Ośrodka Pomocy (...) w D. z tytułu nienależnie wypłaconej odprawy pieniężnej było wyłączone przez przepisy szczególne.

W zakresie ustalenia, iż w toku prowadzonej egzekucji wyegzekwowano całość kwoty wynikającej z wyroku Sądu Rejonowego w Puławach wydanego w sprawie sygn. akt IV P 28/16, lecz kwota ta nie została przekazana wierzycielowi, lecz przekazana w całości na rachunek bankowy sum depozytowych, należy wskazać iż w judykaturze i literaturze przedmiotu od dawna przyjmuje się, że roszczenie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wygasa z momentem wyegzekwowania przez wierzyciela całości objętych tym tytułem świadczeń (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 1988 r. w spr. I CR 255/88, LEX nr 8929 oraz z dnia 4 kwietnia 2002 r. w spr. I PKN 197/01, Wokanda, nr 12 z 2002 r., s. 27, zob. też: H. Pietrkowski, w: Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz pod red. T. Erecińskiego, Wyd. Prawnicze Lexis Nexis, W-wa 2007, wyd. 2, tom 4, str. 192). Pogląd ten jest już ugruntowany i aktualny w świetle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego – w wyroku z dnia 14 maja 2010 r. (II CSK 592/09, LEX nr 677750) Sąd ten stwierdził, że powództwo przeciwegzekucyjne skierowane jest na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego. Może więc być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Prawo do wytoczenia powództwa opozycyjnego dłużnik traci z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w każdym przypadku.

W niniejszej sprawie pomimo, iż komornik sądowy wyegzekwował w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt Km 364/17 całą kwotę wynikającą z tytułu wykonawczego wydanego w sprawie sygn. akt IV P 28/16, nie doszło do zaspokojenia wierzyciela. Egzekucja komornicza nie została zakończona, gdyż ściągnięta z rachunku bankowego Ośrodka Pomocy (...) w D. kwota znajduje się w depozycie sądowym, z którą nie można wiązać skutku spełnienia świadczenia z art. 470 k.c. Stąd pomimo, iż komornik sądowy w wyniku podjętych czynności uzyskał w całości kwotę wystarczającą do zaspokojenia M. T., żadna kwota nie została jej przekazana, stąd możliwym jest procedowanie nad pozbawieniem wykonalności wyroku na podstawie której prowadzona była egzekucja w sprawie sygn. akt Km 364/17.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należy przyjąć iż strona powodowa wykazała, iż po powstaniu tytułu egzekucyjnego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/16 nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło (potrącenie), a nadto potrącenie nastąpiło po zamknięciu rozprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał powództwo Ośrodka Pomocy (...) w D. za zasadne w zakresie punktu I wyroku Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie sygn. IV P 28/1 co do kwoty 8644,12 złotych oraz w zakresie punktu III w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 2 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.